

stará Hasička INSPIRACE

JARNÍ DIVADELNÍ FESTIVAL OPĚT NA STARÉ HASIČCE

8. ročník

JARNÍ
DIVADELNÍ
FESTIVAL

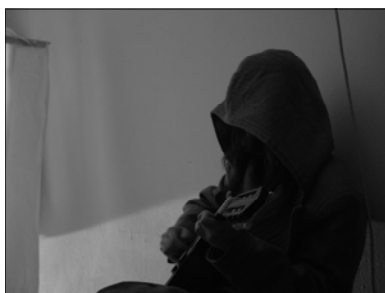

2006

V sobotu 11. března bude Stará hasička jedním ze sálů, kde se uskuteční 8. ročník Jarního divadelního festivalu – kvalifikační přehlídka na celostátní festival experimentálního divadla Šrámkův Písek.

Kromě „domácího“ představení Jiřího Pastýře Smutek Sebesám, o kterém si můžete přečíst v tomto vydání Inspirace, se na Hasičce objeví divadelní studio Prkno z Veverské Bítýšky s tragikomedii Philippe Montana Inventury.

Více o tomto představení se dočtete na straně tři.

Více k představení na stranách tři až pět

DOPIS HERCŮM JIŘÍHO PASTÝŘE (A) SMUTKU SEBESAMA, JEHO REŽII A DRAMATURGII:

- Nečekej od toho, že se v tom rozpoznáš - je to jiný Jiří, než jsi ty, řekl mi Zdeněk před představením. - Ale "to jsem JÁ," volal jsem pak ústy Jakubovými, "to JSEM já!"

A bál jsem se toho - bál jsem se, že to budu já - a bál jsem se, že to nebudu já; bál jsem se setkání se sebou samým - abych nezjistil, že přece jen je to "kýč citlivosti" nebo "zmrzačení duše", jak kdysi napsali recenzenti mých deníků, a bál jsem se setkání s někým, kdo už nejsem já - protože jsem okoral a popřel a zabil to, co mi bylo tak drahé; a taky jsem se bál, že se setkám s herci, kteří to učinili za mě - že mě překroutili, ponížili a zesměšlili... a huť, že se zesměšním já sám: protože se mě to dotkne a budu plakat, stále - když už ne na povrchu, tak uvnitř - "ten chlapec, jehož nervy a srdce nekryje ani kůže", jak se mi už tehdy vysmívali. Jaká pustina! Ve světě, kde "kýčovité" a "hysterické" není než přeznačení "emocionálního", nemám sílu žít..., ne šťastně. Nechci. Kdo rdousí a kleští city svoje, musí dehonestovat a bagatelizovat citlivost druhých: obchcává bytostné základy tohoto světa, ponižuje a zabíjí samu pravdu -

A přesto je citlivost možná! A Vy jste dokázali, že nemusí být ani "hysterická", ani "kýčovitá", ani patetická, ani perversní: dál lze místo kamenem házet po lidech... srdcem!

A to jste mi udělali - a udělali jste to každému; ne nutně každý to ale bude cítit. Nevadí. Láska a pravda mají svoje vlastní zdroje skutečností! Není třeba se bát! Svět se přepodstatňuje vámi - a to zachrání i nevěrné a malomocné...

Děkuju Vám, naplnili jste mou touhu po opravdovosti a niternosti: skrze to, jak jste - a jak jste spolu... a se mnou. Vy jste dosáhli toho, v co jsem doufal - a dali jste mi na tom podíl.

Děkuju Vám, udělali jste pro mě něco úžasného: bál jsem se, abych nedopadl jako Polydektés, který se podíval do zrcadla a spatřil se v něm jako Medúsa a umřel.

Děkuju Vám, vstoupili jste mi do srdce - to jsem viděl, když jsem se na Vás díval. Je to krása, která bolí. Můžu umřít.

Anebo žít -

Váš Jiří Pastýř

Slova šéfredaktora

Vážená čtenářko,

Vážený čtenáři,

Velká část březnové Inspirace je věnována události, která se nestává zrovna každý den. Na Hasičce se objevil první premiéra této sezóny, a dokonce z „vlastní dílny“ - deníková montáž Jiřího Pastýře Smutek Sebesám.

Dále doporučuji věnovat pozornost reportáži o výstavě fotografií Davida Čecha, kterou si můžeš prohlédnout v galerii do 9. března.

Nepřehlédni také upoutávku na březnové představení Systém z produkce olomouckého divadla Tram-tárie, které je třešničkou na dortu divadelního března.

Proč třešničku? V sobotu 11. března bude Hasička jedním z prostorů pořádajících Jarní divadelní festival.

A mimo to ještě stálce programu - Vojcek - 23. března.

Inu, vypadá to, že na jaře je skutečně na co se těšit.

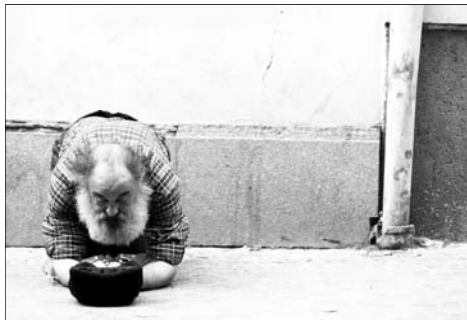
Přeji Ti příjemné chvíle s Inspirací.

Vítek Dostál

VERNISÁŽ – DAVID ČECH – LIDÉ

„JEDNOU JSME ŠLI V NOCI PO KARLOVĚ MOSTĚ, PROHLÍŽELI SI SOCHY A V TOM JEDEN KAMARÁD ŘÍKÁ: ‚PODÍVEJTE, TADY JIM JEDNA SOCHA SPADLA.‘ ALE TO NEBYLA SOCHA. BYL TO JEDEN Z TĚCH ŽEBRÁKŮ NA FOTKÁCH.“

Student třetího ročníku pražské architektury David Čech začal fotit, již když navštěvoval komínské gymnázium. „U nás ve třídě fotili všichni,“ vzpomíná. Výběr tématu odůvodňuje takto: „Neumím fotit zátiší ani přírodu, tak mi zbyli ti lidi.“

Soubor fotografií Lidé je dokument z pražských ulic, který vznikl na podzim 2004. Zobrazuje individua z různých sociálních vrstev v jejich přirozeném prostředí. „Na těch lidech mě baví bezprostřednost. Nemohl bych fotit v ateliéru. Nemám na to trpělivost.“

David Čech fotí sochy, ale zároveň i jejich jemný pohyb, akci která je v nich cítit. „Jednou jsme šli v noci po Karlově mostě, prohlíželi si sochy a v tom jeden kamarád říká: ‚Podívejte, tady jim jedna socha spadla.‘ Ale to nebyla socha. Byl to jeden z těch žebráků na fotkách,“ dodává.

David připravuje další projekt s názvem NP-people – fotografie kameletů Nového prostoru.

Výstavu Lidé si můžete v galerii Staré hasičky prohlédnout do 9. března.

Vítek Dostál

CESTIČKY – ŠPICBERKY

8. února nás Mgr. Pavel Macků provedl ostrovem v Severním ledovém oceánu.

Jako první objevili souostroví Vikingové a nazvali jej Svalbard, studené pobřeží. V 16. století byla tato kouzelná země na severu znovu objevena Holanďanem Willemem Barentsem. Ten ji nazval Špicberky, špičaté hory.

Pavel Macků nám ukázal, že na ostrově Špicberk je opravdu oboje.

Poprvé se na ostrov vydal sám, „na blind“, na letní vandr. Podruhé se již účastnil expedice pod vedením zkušeného českého polárníka Miroslava Jakeše. Tato výprava přešla na přelomu let 1999 a 2000 část Špicberku na lyžích - v zimě, tedy ve tmě, tedy poslepu.

Díky povídání pana Macků jsme se během jednoho únorového večera dozvěděli, proč se na Špicberku staví barevné domky, co dělat při setkání s ledním medvědem, že nejběžnějším dopravním prostředkem je sněžný skútr a co to znamená účastnit se polární expedice. Podívali jsme se s ním do krajiny ledovcových údolí, polární záře a půlnočního světla, kde se dá voda pít přímo s kaluže.

Vítek Dostál

WWW.informacezbrna.CZ

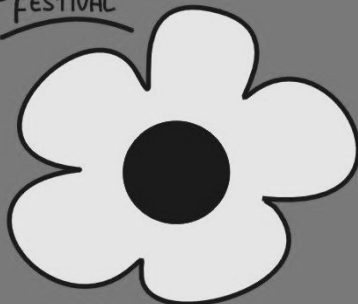
Informační web pro venkovní reklamu a kulturní a společenskou anonci.

ZDE MŮŽE BÝT VAŠE REKLAMA

KONTAKTUJTE NÁS

eliska.bartosova@inspiracebrno.cz

8. ročník

JARNÍ
DIVADELNÍ
FESTIVAL

2006

DS PRKNO - INVENTORY

Režisér Pavel Vašíček nastudoval představení, ve kterém jsou tři ženy středního věku pozvány do televizního studia, aby zde v soutěži odvyprávěly na přeskáčku své životy. Na jevišti nejsou samy. Každá si s sebou přinesla jako předmět doličný svědka, který se stal symbolem jejího utrpení a ztraceného životního štěstí...

Hudbu připravil Pavel Helán.

Inventury obdržely v roce 1988 Cenu Společnosti dramatických autorů a skladatelů a v témže roce byl autor nominován na Cenu Moliéra v kategorii Nejlepší autor.

!!!SOUTĚŽ!!!

Vážená čtenářko,

Vážený čtenáři,

máš možnost soutěžit o CD Píseň písní z produkce ÚstaFu Brno. Březnová soutěž se také vztahuje k premiéře z konce února. Napiš nám svůj nejvtipnější zážitek s homosexualitou. Vítěz nebude odměněn jen cédéčkem, ale jeho příhoda bude otištěna i v dalším čísle Inspirace. Svá díla posílej na adresu soutez@inspiracebrno.cz. Tedy máš-li inspiraci.

JIŘÍHO PASTÝŘE SMUTEK SEBESÁM

DOJEM DIVÁKA

Citlivé, mladistvé představení. Herci tak blízko, lze slyšet dech, tušit tep, číst city... Listování je snazší, díky rozdělení Pastýřových nálad a zákoutí jeho duše mezi chlapce, jejichž promluvy splývají v celistvou píseň osamělce. Pojednou není nutná kulisa zalíbení muže v muži. Kdo je plně přítomen, nemůže se netázat sám sebe. Kdo jsem, jaký jsem, jsem také (v něčem) jiný?

Pavel J. Michele

OHLASY DIVÁKŮ

„ Je moc dobře, že existuje takové představení. Skvěle vyjadřuje pocity člověka, který je jiný, a hlavně ten jeho smutek.“

„ Moc se mi to líbilo, perfektní!“

„ Možná by šlo text trochu zahusťit a zkrátit tak představení. Prospělo by to zesílení dojmu.“

„ Fakt super představení!“

„ Bylo to zvláštní. Něco takového jsem na toto téma ještě neviděla. Budu o tom muset popřemýšlet. Dojem je ale rozhodně pozitivní.“

„ Našla jsem se v některých jeho pocitech. Ukazuje to lidem, že problémy ve vztazích jsou pro homosexuály i hetero dost podobný. Maj to jen těžší. Ten smutek se na mě během představení přenášel.“

Bezprostředně po představení
se ptala Bohunka Jamborová

JIŘÍHO PASTÝŘE
SMUTEK SEBESÁM

Premiéra:
25.02.2006
Stará hasička,
Hlavní 125

Režie: Roman Mach

Dramaturgie:

Zdeněk Šturma

Scéna a kostýmy:

Roman Mach

Zdeněk Šturma

Hudba:

Vít Šmerek

Pavel Rybička

Hrají: Vít Šmerek

Pavel Rybička

Vít Dostál

Ondřej Landa

Pavel Šimoník

Ota Čermák

Jakub Machala

Matěj Záhořík

František Mach

Foto: Michal Czanderle

Plakát a program:

František Mach

Vojtěch Sysel

POKUD VÁS ZAUJALO DIVADELNÍ PŘEDSTAVENÍ JIŘÍHO PASTÝŘE SMUTEK SEBESÁM A MÁTE NĚJAKÉ SVÉ POSTŘEHY, KTERÉ BYSTE RÁDI SDĚLILI NEBO KONFRONTOVALI, PODÍVEJTE SE NA DISKUZI K PŘEDSTAVENÍ, JEŽ JE JEDNOU Z POSLEDNÍCH NOVINEK INTERNETOVÝCH STRÁNEK INSPIRACE (www.inspiracebrno.cz).

POKRAČOVÁNÍ ROZHOVORU Z MINLÉHO ČÍSLA – JIŘÍ PASTÝŘ

Autor deníkových zápisků, ze kterých vzniklo divadelní představení, se musel stát velkým otazníkem pro všechny, kteří přečetli jeho knihu.

Zde vám nabízíme rozhovor s tím, který se před třinácti lety rozhodl zůstat v anonymitě.

Setkáváte se ještě s lidmi z vašich deníků?

Jeden z nejstrašlivějších výroků tarotového orákula je Věž: stavba, která měla dosahovat nebe, se hroutí, očištný oheň stravuje to, co už být nemá - protože není. Trápím se smutkem, spaluje mě hoře, mě - nad zmarem toho, co mi bylo drahé: z vesmíru lidí mých deníků takřka nezbyl kámen na kameni... A přeci vím, že z plamenů spáleniště povstává Šiva a v jejich svatozářích tančí - bůh Ničitel, a přeci pozhnaný - protože ničí to, co bylo nežli ničím, protože ničí to, co by zničilo nás; proto ho uctíváme jako lingam, jako falos, jako... věž: tu jedinou pravou, tu jedinou opravdovou, tu, jež je sama pravdou - tajemnou plodnost obrozující svět a v něm i nás... JINAK. Vím to, a přeci naříkám nad ztrátou toho, co mi náleželo a čemu jsem náležel já. A až se pronáříkám, provztekám a propalávám těmi ruinami, až se z nich proloudujím... půjdu a začnu stavět novou věž... s vámi. Tančím.

Váš deník je plný biblických obrazů a především Krista. Proč právě Kristus?

Protože jsem do něj zamilovaný!
Jistěže vím, že Kristus je Bůh - jenomže to je (a dokonce několikanásobná) metafora. Naopak "nevěstu Kristovu" bych zas až za takovou metaforu nepovažoval... AJIN, jedno z kabalistických jmen Božích, znamená NIC - totiž nic z toho, co známe - včetně toho o sobě; ale k takovému Bohu se nedokážu dostat jinak než abs-trakcí, doslova: s-tažením; a cítím, že teprve posledním stažením, stažením z těla a ze mě Se (jako Sebe, Self) k němu přivedu... Jenže taková mystika mi byla (a je stále) nepřístupná: hiát tohosvětské distance nedokážu překonat. Kristus naproti tomu po mně - jako po každém - chce, abych... pil jeho krev a jedl jeho maso! Nikoli SÓMA, tělo, ale právě že SARX - maso! Nikoli symbolicky, ale doslova, animálně! Co to ale znamená?! Já si to vykládám jako výzvu následovat ho v (Jeho) tělesnosti - být s ním jako tělo v (Jeho!) těle. A to nejsou než e-moce... Nikoli analyzovat ho, spekulovat,

myslet - nýbrž právě že cítit a pro-žívat - a za-žívat (doslova, krví a masem) - a tedy žít! To je TELOS TĚLA! Kristus je nejen to, k čemu se jako Stín vztahuju ke své úplnosti a smyslu - je to také velmi, velmi erotické! (Přinejmenším v platónské tradici je to přeci sama podstata erótu, jeho naplnění.) Jo, Kristus chodil do hospody s kurvama a celníky - a chodil i se mnou - a chodí dál... usínám v Jeho náručí... Dnes hlouběji než kdy jindy -

Jaký si myslíte, že by byl váš deník, kdybyste ho psal v této době, kdybyste byl třeba o 20 let mladší?

Ach, Vy myslíte vnější svět? Ten, kterému říkáme "skutečný"? No, ne že by nebyl - skutečný - jako kulisy a rekvizity... To není neúcta! Nebo si myslíte, že to, co věci ožívuje, pochází z nich samých? Ba ne, je odjinud, z onoho ZA - a tam jsme doma! Odtamtud pocházíme: nikoli hromady molekul, nýbrž dědicové království... A právě tak se nám dává mamná klamnost světa: nikoli neskutečnost, leč ne podstatnost. A přesto je svět posvěcený: nejen se jeví, nýbrž i zjevuje: co když je tak, že s námi re-sonuje?! Touhy, které pramení až z naší nejzazší hloubi, tam, kam světlem rozumu nedosvííme a prackami vůle nedosáhneme, si navzájem odpovídají...

Kdybych vyměnil kulisy pominulosti za novější, co by se tedy změnilo?! "Co se dálo, bude se zase dít... nic nového pod sluncem": na mamné krsy žárnit budou borolové, stále. Pokud byste ovšem nenamítl, že to není ontologie, ale neschopnost: kdo je tak obdivuhodně necitlivý k sociálním emergencím jako já, musí si něco vymyslet jako alibi! Ano, opravdu, když se dívám na lidi, nevidím společnost, nýbrž člověka: nedokážu poodstoupit od individuálního osudu dostatečně, zaujmout distanci šéfa světostroje. A proto mi vnější svět není než pozadím... egotismu. Jenomže potom - teprve a jedině potom - je možno provést gestaltshift: já je Ty...!

Myslíte si, že svět - ten, kterému říkáme skutečný, jak jste napsal - se změnil z pohledu gnoseologického? V přístupu k jinakosti či v toleranci?

Latinské TOLERÓ sice znamená SNÁŠÍM - ale to proto, že TRPÍM - a že jsem to PŘE-TRPĚL, S-TRPĚL - a přesto VYDRŽEL. Ale ano, svět se změnil: lidé mě už docela dobře TOLERUJÍ - totiž TRPÍ! Není to ale poněkud... ponižující?

A pak - neútočit ještě neznámá přijímat! V Česku to, myslím, bývá častěji přeludný plod A-PATIE: jestliže je vám všechno jedno, jestliže nezáleží na ničem, totiž na ničem jiném než na tom, jak nakrmit své košilející prase, pak nemůže záležet ani na jinakosti...! Jestliže vás nebolí srdce ani z toho, jak je svět odsvěcený - proč byste se měl starat o to, jestli je někdo teplejší? A hůř: JINEJ?!

Většinou si připadám jako interesantní relik: hýčkájí mě jako bizarní a PROTO drahocennou položku v kabinetu kuriozit, i s tím lechtivým pocitem kolem žaludku nic-si-z-toho-nedělejte-drahousku-zrůdička-mátaky-právo-žít! Ba že: pokud neobtěžuje...!

Ale co když se v ní divák zrcadlí?!

Mluvil jsem o sobě, promiňte - to proto, že o SVĚ zkušenosti; a připouštím, že může být - a jistě i je - tordovaná.

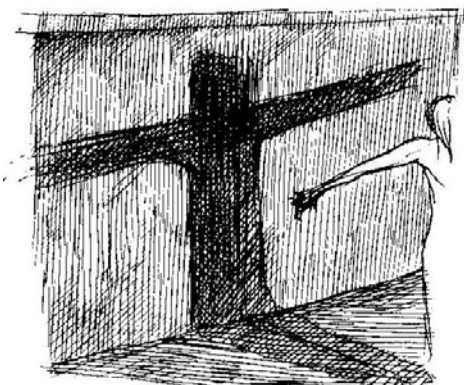
Byla by to pravda neúplná a tedy lež, kdybych zapomněl na ty, kteří mě nejen tolerují, ba respektují, ale i obejmou, s láskou; to je pak zázrak: za zrakem spadne hvězda a celý svět se vzkrídílí a promění - a my s ním!

Co říkáte na to, že se někdo rozhodl převést váš deníkový zápis do divadelní podoby?

Udělali jste mi radost; a zároveň je to všechno hluboce zneklidňující: divadlem se svět nejen napodobuje - on se především přivádí k sobě, zpět. Divadlem se na sebe svět dívá... Jako Úroboros: sám se sebou se snoubí, sebe oplodňuje a sebe sama ze sebe i rodí, týž - a přeci jiný: proměněný... Copak asi viděl Poly-dektés, když se na sebe podíval do zrcadla?!

Čekám na to se strachem, čekám s bázní i touhou, radostně rozechvělý: čekám na osvobození -

Ptal se Vítek Dostál

ROZHOVOR S DRAMATURGEM, KTERÝ NÁS PŘIVE- DL K JÍŘÍMU PASTÝŘOVI – ZDENĚKEM R. ŠTURMOU

Kdy jsi se poprvé setkal s dení-
kem Jiřího Pastýře a jaké to bylo?

V roce 1993 vyšla ta knížka, takže předpokládám, že to muselo být v té době. Přečetl jsem si recenzi tuším v Mladé frontě, šel jsem, koupil, přečetl, zamiloval si. Setkání to bylo zásadní. Mám doma takovou knihovničku, ve které jsou knihy pro mě z nejrůznějších důvodů důležité. Svět podle Garpa, Smuténka, Tracého tygr... ale třeba taky Mary Poppins, nebo dva roky prázdnin. A do této sbírky vklouzly i Pastýřovy smutky. Každá z těch knih je pro mě důležitá něčím jiným a sahám po ní z různých důvodů. Během tří čtyř let jsem Smutek přečetl do očtena. Pak jsem měl jiné období - období bezesmutnění, zapomněl jsem plakat. Ale čas od času Pastýř vykoul z knihovny, abych ho půjčil někomu, kdo potřeboval vědět, že ve smutku nejsme sebesami...

Dělo se toto půjčování často? Je Pastýřův deník prolut s lidskými osudy, je něčím jako návodem, či útěchou? Co myslíš?

Půjčování se dělo velmi často... (úsměv)... na začátku jsem se jen chtěl přesvědčit o tom, že jsem tomu textu nepropadl jen já z nějakých svých osobních důvodů... Kniha mi byla vracena s železnou pravidelností jednoho týdne a větou... musel(a) jsem si ji koupit - po pár stranách jsem zjistil(a), že bych si ji ve výpiscích musel(a) přepsat celou. Takže se mi líbila oprávněně.

Ptáš se na "léčbu" literaturou? Vyrovnaní se s comingoutem?

Ptám se na to první, ale můžeš povědět i něco o tom druhém...

Samozřejmě že tato knížka měla za čtenáře i popletené kluky, kteří si nebyli jisti svou identitou, byli zmatení a smutní, sebesami - a pak možná zjistili, že nejsou ve svém problému až tak úplně sami. Problém to nevyřeší, ale člověku spadne jeden kamínek ze srdce. A i to je jeden z prvních krůčků. Literatura umí být ozdravná. :-)

Psal sis někdy deník?

Jo. V páťáku na pajdáku jsme měli geniální seminář ze světové dětské literatury s paní Šubrtovou (fantastická žena), a ta tehdy tvrdila, že si deníky nepíšeme pro sebe, ale vždy pro nějakého potenciálního čtenáře. Nesouhlasil jsem. Vždycky jsem byl rebelant. :-) A abych to dokázal, ještě ten den jsem si koupil sešit a začal jsem psát. Rebelanství nevyšlo. I můj deník měl čtenáře. Možná byl také léčivý. To je ovšem ne-skromné... btw. má 5 takových těch tlustých bloků v knižní vazbě :-) - asi jsem grafoman...

Jiří Pastýř mi v rozhovoru sdělil, že "psát deník je modlitba: jednoho dne se v ní spatříte jako SEBESÁM: jako boží jiskra..." souhlasíš s ním, míváš jsi podobný pocit?

Sebesám... jo a ne... v každém okamžiku nás ovlivňuje něco jiného, v každém okamžiku jsme trošinku jiní a písmenka nám dávají zpětnou vazbu, kontrolu nad tím, jací jsme tehdy doopravdy byli, jak jsme to vnímali. Dá-li se tato kontrola vnímat jako boží jiskra, nevíím. Každopádně je psaní deníků podnětné a autoterapeutické.

A k samotnému dílu: Nebojíš se, že takovéto "menšinové" téma neosloví nebo nebude pochopeno širším publikem?

Myslíš, že SMUTEK a HLEDÁNÍ SEBESAMA je menšinovým tématem? Divadlo je podle mého názoru kouzelné v tom, že umožňuje přestup do jiných identit, ztotožňování se a hledání vlastní katarze. Nemusím být katolickou královnou, abych našel sám sebe ve Stuartovně, stejně jako nemusím být protestantskou vládkyní, abych chápal Alžbětu. Stejně jako herci je naše publikum z většiny většinové, proč by publikum nemělo sdílet to, co do toho kluci dali, co si v tom našli? Nejsem natolik skeptický jako prezident této republiky...

Ptal se Vítek Dostál

BŘEZNOVÝ T(R/A)HÁK - SYSTÉM

Opět se na Hasičce objevují naši přátelé z olomouckého Divadla TRAMTÁRIE. Po úspěšném provedení hry Davida Drábka Embryo aneb Automobily východních Čech tentokrát představení z dílny Jana Žúrka a Lukáše Večerky, který již na Staré hasičce nastudoval experimentální provedení Büchnerova Vojska.

Inscenace Systém pojednává o lidech zachycených v nové, síti specifické časem i prostorem, připoutaných před televizní obrazovky, v nichž zároveň jako loutky předvádějí svoje problémy - problémy, které přes svou existenciální povahu vyznívají jako vystřižené z grotesky - exhibice před divákem je dohání k extrému... křeč lidí zachycených v Systému.

Jak se vzbouřit? Jednou cestou je vzpoura vedoucí k anarchii (extrémní řešení) - cesta angažovanosti člověka, který je sám mezi lidmi a pokouší se překonat svou samotu spojením se s nimi. Hodnota, které se netrpělivě drží, je láska. Láska v systému je natisíckrát překroucená, vyplašená bezbřehým exhibicionismem, rozpouští se.

Inscenace "Systém" je svědectvím několika pokusných osob o jedinečnosti a praktičnosti systému, jenž umožňuje bezproblémový, pohodlný a bezmyšlenkovitý život většině jedinců lidského rodu.

Ve světě manipulace, reklamy, frází se stáváme mechanickými loutkami, jejichž svědomí se snaží uniknout různými prostředky, ať už se jedná o drogy či jiný způsob umrtvení, z této reality show světa.

Hledání identity, místa ve společnosti skrze nepřítomnou lásku a odosobněný sex vede k depresi a regresi člověka, jenž zahlcen bezduchými slovy, snaží se naplnit svou touhu po životě.

V dnešním světě, ovládaném monitory, nás bolest a vášně ve spojení s instinkty zvířete vrhají napospas do náruče systému.

Braňte se - myslete sami!

Sára hledí na televizi. Je jí zle. Komiksové postavičky křičí něco o anarchii. Sára se obrací do sebe, její anarchií je deprese, choulí se do sebe a odmítá tento svět.

Příběh o dětech pokroucené morálky a bombardáže kýčem, příběh o postmoderních mutantech.

Generační výpověď. Cha!

(Vítek Dostál, anotace k představení)

STARÁ HASIČKA

03 BŘEZEN

Veškerá práce vztahující se k Inspiraci Brno a všem jejím projektům je realizována všemi účastníky bez nároku na honorář nebo jakoukoli odměnu. Pokud nás tedy v našich aktivitách chcete a můžete jakkoli podpořit, prosím, kontaktujte nás. Budeme vděční za jakoukoli pomoc.

Děkujeme

INSPIRACE

První ročník, páté číslo, 1. března 2006

Redakce časopisu

Vít Dostál (šéfredaktor), Bohunka Jamborová (redaktorka), Sylva Hudcová (redaktorka), Markéta Maryášová (redakční fotografka)

Další autoři článků

Jiří Pastýř, anotace k představením

Další autoři fotografií

Michal Czanderle, Petra

Vad'urová, Pavel Macků

Ilustrace

František Mach

Editace

Vít Dostál

Korektura

Pavel J. Michele, Pavel Rybička

Kontakt

casopis@inspiracebrno.cz

© Občanské sdružení Inspirace Brno 2006

ST 1.3. 19,30	Večer poezie: Petr Čichoň – Pruské balady Autorské čtení s doprovodem kytarové loutny. Vstupné: 40/20,-
Od ČT 9.3. do PÁ 31.3.	Výstava: Kouzlo magického okamžiku. Mé fotografie vyprávějí staronový příběh člověka a jeho vnitřní cestě nejen k sobě samému skrze magické souvislosti a zákonitosti, jež nás propustují. V těchto obrazech se setkává abstraktní s konkrétním, aby se pak vzájemně sešlo v našich nitrech, v našich pocitech. Zdeněk Herblích
PÁ 10.3. 19,30	Divadlo: Divadelní studio Stará hasička – Jiřího Pastýře Smutek Sebesám ...každý krásný chlapec je pravou podobou mého smutku... každý krásný chlapec je znamením... kontroverzní text... manifest tolerance... deníkové zápisky mladého homosexuála... devět jinochů na scéně objevuje trnitou cestu jinakosti a nahlíží do nitra samotného smutku... SMUTKU SEBESAMA... nutná rezervace vstupenek – tel:774/124422, eliska.bartosova@inspiracebrno.cz Vstupné: 50/30,-
SO 11.3. 17,00 19,00	VIII. ročník Jarního divadelního festivalu pořádá Klub přátel umění v ČR, krajská soutěžní přehlídka amatérského divadla s právem nominace na národní přehlídku Šrámkův Písek (aktuální program festivalu bude vyvěšen). Vstupné: dobrovolné I. představení: Divadlo Prkno – Philippe Minyana: Inventury II. představení: Divadelní studio Stará hasička – Jiřího Pastýře Smutek Sebesám
PO 13.3. 19,30	Co Drogý a vaše děti? Těkavé látky a farmaka. Přednáška pro rodiče o drogové problematice spojená s diskuzí. Vstupné: 15,-
ČT 16.3. 19,30	„Přejděte na zelenou“ – Svozová komunální technika Jak vypadá „popelářské“ auto a kolik se do něj vleze? Kolik máme vlastně v Brně svozových firem, kam se vozí kontejnery se sklem, papírem a plasty? Dozvíte se spoustu dalších informací. Přednášet bude Ing. Zdeněk Konrád. Vstupné: 15,-
ČT 23.3. 19,30	Divadlo - Studio Starý Hasičský přístroj – Vojcek. Dnes již klasický text německého expresionisty Georga Büchnera, opět v staronové podobě a interpretaci; společnost drtící jedince. Reality show - big brother still watching you. Nachází se v toku informací láska? Strhující souboj dobra a zla v člověku. Bezohlednost, závist, egoismus, přetvářka, násilí – v internetové anketě vyhlášena slova týdne. Vstupné: 50/30,-
ČT 30.3. 19,30	Divadlo: Lukáš Večerka, Jan Žůrek - Systém Postmoderní svět, ve kterém si hodnoty určuje každý sám. Deprese. Žádný systém neexistuje, propuká anarchie. Něco však zůstává. Je to láska. Iluze a deziluze, ztracené hranice vkusu a morálky. To vše a mnohem více, zavoláte-li do patnácti minut. režie: Lukáš Večerka hraje: Ateliér autorské tvorby divadla Tramtarie. Vstupné: 50/30,-

Galerie otevřena vždy 1 hod před začátkem programu nebo v neděli 15-17h
Kulturní centrum Stará hasička je podporováno statutárním městem Brnem